

ENGELLER, AŞILMAZSA ENGELDİR

Hayat güzeldi çoğu kez. Hele de mevsim baharsa ve bir de güneş açarsa; işte o zaman tadından yenmezdi... Baharın getirdiği renk cümbüşlüğünün üstüne, kuşların da cıvıltısı eklenince daha bir güzel olurdu bahar. Denizin mavisi de bir başla görünürdü gözlere. Yüce Yaradan güneşi sadece, bedenimizi değil; yüreklerimizi de ısıtsın diye yaratmıştı anlaşılın... Güzeldi hayat, güzeldi bahar, güzeldi renkler.

İşte; o renkleri, o baharı göremeyenlerden biriydi Yiğit. Doğuştan görme engelliydi. 17 yaşında, bir lise öğrencisiydi. Hiçbir şey görememişti hayata dair; annesini, babasını, kendisini, çiçekleri, doğayı vs.; ancak hiçbir zaman isyan etmemişti Rabbine. Her zaman şükretmiş ve bir gün bile aksini düşünmemişti... Zaten görebilmek için, illâ da göz olacak diye bir şart yoktu. Elbette gönül de, görmek için yeterliydi. İşte Yiğit, gönülle görebilenlerdendi. Görmek için gözünü değil, gönlünü kullanabilenlerdendi.

Sorardı hep annesine:

-Denizi, bana bir daha anlatsana anne. Nasıl bir yer?

-Kocaman ama çok kocaman, masmavi bir su... Üzerinde kocaman gemiler gidiyor.

- O zaman deniz, gemilerden de mi büyük?

-Hemde çok büyük.

-Peki. Şu boğaz dedikleri nasıl bir yer?

-Masmavi bir deniz var. Üzerinde de, uzunca bir köprü. Köprünün üstünden arabalar, altından gemiler geçiyor.

Yiğit, böyle tanıyordu hayatı. Görmüyordu belki ama anlatılanlarla yaşıyordu. Memnundu halinden, gözleri görmese de gönlü görüyordu. Hissettikleri yetiyordu ona. O, neşeliyi, gülümsüyordu her daim; ancak tek bir şey, zoruna gitmekteydi. O da, sokakta yaşadığı sıkıntılardı. Bazı yetkililerin ve insanların, engellilere engel çıkartan işleriydi...

Yolda yürürken gözüne çarpan sarkmış ağaç dalları, görmediği için farkedemediği ve bastığında ayakkabısının içine su dolduran su birikintileri, sesli uyarı sistemleri olmayan trafik lambaları, üzeri kapatılmayan çukurlar vs... İşte bunlar; Yiğit'in yaşadığı en büyük sıkıntılardı. Çok kez, o çukurlara takılıp zor anlar yaşıyor veya karşıdan karşıya geçerken, sesli uyarı sistemi olmayan lambalarda, sıkıntı çekiyordu... Halinden şikayet etmezdi Yiğit; ancak bu duyarsız düzenlerden ve duyarsız yetkililerden şikayetçiydi. Bu konuda daha dikkatli olunmalıydı. Herkes görecektir, diye bir kural yoktu ya. Görme engelliler veya başka engelleri bulunan insanlarda bu toplumun bir parçasıydı. Onların da, hallerinden anlamaları gerekiyordu... Sokaktaki; bu çukurlar, sessiz trafik lambaları, su birikintileri; görme engellilerin önüne yeni engeller çıkartıyordu... Sokaktaki, düzenlerin çoğu; engeli olmayan insanlar için çalışıyordu. Sanki bu toplumda, görme engelli veya başka engelleri bulunan insanlar yokmuşcasına...

Yiğit, bu tarz sıkıntıları yaşıyordu belki, ama bunlar onu asla hayattan soğutmuyordu. O, hayatla bağlarını koparmayı hiç düşünmemişti... Onun, hayata sıkıca bağlanmasına sebep olan ve onun için çok mühim olan bir tutkusu vardı... O tutku; futboldu...

Yiğit, futbol oynamayı çok sevmekteydi. Futbolun yeri, onun hayatında bir başkaydı. Futbol oynamak, en büyük eğlencesiydi. Bu hususta, bütün engelleri kaldırmıştı.

Elbette, görme engelliler de futbol oynayabilerdi. Ses çıkaran bir topla, bu oyunu oynamak mümkündü; ancak bu, topla sürekli aktif olarak oynayan mevkilerde geçerliydi. Mesela; orta saha gibi, forvet gibi, fakat Yiğit'in durumu biraz farklıydı... Yiğit bu mevkilerin oyuncusu değildi. Onun gönlünde, başka bir şey vardı... Yiğit kaleciydi. Evet, Yiğit kaleciydi... Belki sahip olduğu engel, bu mevkiye çok ters düşüyordu, ama Yiğit kalecilik yapmayı çok seviyordu. Bir maç sırasında, aktif kalecilik yapamıyordu elbet. Bu mümkün değildi; ancak arasına, babasıyla boş bir alana gidip; babasının Yiğit'e özel çektiği şutları kurtarmaya çalışıyor ve bundan büyük zevk alıyordu.

Yiğit çok sevmekteydi kaleciliği. Nereden girmişti kalbine bilinmez, ama kaleciliğin, onun hayatında ayrı bir yeri vardı. Ola ki, bir gün gözlerine görme nuru verilirse, yapmayı düşüneceği ilk iş kalecilikti... Evet belki kalecilik; görme engelli bir insan için, imkansız bir işti; ancak Yiğit,

“engelden ötürü yapması imkânsız” kavramını hiçbir zaman için kabul etmemiştir. Ona göre; “hiçbir engel, engel değildi”. Nitekim, çalışmış çabalamış ve bütün engelleri aşarak kendini kalecilik yönünden geliştirmişti.

Elbetteki, görebilen bir kaleci gibi kurtarılar yapamamaktaydı. Aktif olarak oynanan bir maçta da, kalecilik yapamazdı; ancak uzaktan çekilen şutları kurtarmayı başarabiliyordu. Şutu çeken kişi; şutu çekmeden önce, topu ne tarafa atacağını söylerse; Yiğit oraya atlayıp topu kurtarabiliyordu. Görme engelli biri için; muhteşem bir performans sergiliyordu. Sağa sola atlayıp, topları çelebiliyordu. Bu; görme engelli birisi için, olağanüstü bir durumdu. O, azmi ve inancıyla bütün engellilere örnek oluyordu.

Okulunda, görme engellerin özel olarak okutulduğu bir sınıfta öğrenim görmekteydi. Okuduğu okuldaki, futbol takımının hocası ile arası çok iyiydi. Hoca Yiğit’i; Yiğit, hocasını çok sevmekteydi. Yiğit, okulda da zaman zaman, hocayla kalecilik antrenmanı yapmaktaydı.

Yiğit, sadece hoca tarafından değil; bütün futbol takımı tarafından çok sevilmeekteydi. Sempatik tavırları, hoş sohbeti, hayata bağlılığı ve en önemlisi kalecilikteki başarısıyla; bütün takım arkadaşlarının gönlünde taht kurmuştu. Hoca da, Yiğit’i takıma alarak, maçlara götürüyor ve üzerine yedek kaleci forması giydirerek, yedek klübesinde oturtuyordu. Yani Yiğit bir nevi, bu takımın bir yedek kalecisiydi. Elbette ki, oyuna sonradan girecek hali yoktu; ama takımda, “kaleci” hüviyetiyle bulunmak bile yeterliydi onun için. Bu durum, Yiğit’in çok hoşuna gitmekteydi. Yedeğin, yedeğinin, yedeğinin, yedeği bile olsa güzeldi. Mutlaka ki, sıra ona hiç gelmeyecekti ama; buna şükrediyordu Yiğit.

En büyük hayali, bir gün bir kaleci olarak, takımına maç kazandırabilmektir. Engeli elbette buna izin vermeyecekti, ancak hayaldi işte. Kurması, parayla değildi ya.

Yiğit’in okuduğu okulun futbol takımı; o sene, özel bir şirket tarafından, ulusal çapta düzenlenen, liseler arası futbol turnuvasına katılmaya hak kazanmıştı. Turnuva büyük çaplıydı. Daha önce, hiç bu kadar büyük turnuvaya katılmamışlardı. Hem maddi kazancı, hemde prestij kazancı bir hayli fazladı. Dolayısıyla, bu turnuvada alınacak bir şampiyonluk; okula hem ciddi miktarda para, hem de prestij kazandıracaktı. Yani, okul takımı için çok önemliydi bu turnuva.

Turnuva başlamıştı. Havalar soğuktu. Futbolcular, şortlarının içine kalın şeyler giyiyorlardı. İşte bu soğuk hava içerisinde, Yiğit’in sıcak tavırları ve azmi takımın içini ısıtıyordu. O takımın, moral kaynağıydı...

Yiğit, turnuva süresince, hocaların aldığı özel izinle; takımın bir oyuncusu sayılıyor, hep yedek klübesinde oturup; takımın heyecanına ortak oluyordu. Nasıl olsa, oyuna girmeyecekti. Orada oturmasının ne zararı vardı ki? Turnuva özel olup, resmi kurallar geçerli olmadığından, izin vermişlerdi. Hoca, yedek kontenjanına, Yiğit’i de dahil ediyordu.

İlk maçı aldı, Yiğit’in takımı. Sonrasında 2. maçı da alınca, gruptan çıkmaya hak kazandı. Akabinde; takım çeyrek finale kadar çıktı. Turlar geçildikçe; okul yönetiminin, futbolcuların ve hocaların heyecanı katbe kat artıyordu. Acaba, şampiyon olabilecekler miydi?

Yiğit de çok heyecanlıydı. Takım, tam gaz ilerlemeye devam ediyordu. Çeyrek finalde karşılaştıkları takımı, 3-0 gibi net bir skorla yenerek saf dışı bırakmışlardı... Akabinde karşılaştıkları takımı da 1-0 yenince; finale çıkmışlardı.

Bu büyük turnuva da, artık sona gelmişti. Yiğit de, çok seviçliydi. Takımı, finale çıkmıştı. Bu takımın, as kalecisi olmayı çok isterdi elbet; ancak asla ve asla halinden şikayet etmemekteydi. Her zaman için şükürdü, onun felsefesi.

Final günü gelip çatmıştı. Soğuk bir hava vardı. Yiğit başta olmak üzere, herkes çok heyecanlıydı. Tribünler doluydu. Birkaç gazeteci de vardı maçta... Yiğit’de yine yedek klübesindeydi, ancak kaleciye bir şey olursa yerine girme ihtimali yoktu elbette.

Yiğit’i, yedek klübesinde görenler çok şaşırıyordu. Bir görme engelli, nasıl kaleci olabilir ki diyorlardı, ancak Yiğit; engelleri çoktan aşmıştı.

Maç başladı... Rakip de çok güçlüydü. Her ikisi de temkinli oynuyorlar, daha ziyade pozisyon vermemek için çabalıyorlardı. Nitekim ilk yarı, golsüz sona ermişti... İkinci yarıda da, pek değişen bir şey yoktu. Takımlar yine, dengeli oynuyorlardı ve 90 dakika golsüz eşitlikle sonuçlandı. Maç 30 dakikalık, uzatmalara gidecekti.

Hoca, 90 dakika boyunca sadece 1 değişiklik yapmıştı. Yani geride, 2 değişiklik hakkı daha vardı. Herkes, o iki değişikliği; 30 dakikalık uzatmada yapacağını düşünüyordu, ancak hepsi yanılmıştı. Çünkü hoca; uzatma için, sadece 1 oyuncu değişikliği yapmıştı. Herkes şaşkındı. “Maçın bitimine 30 dakika varken, takım yorgunken, neden kalan hakkını da kullanmıyor” diye soruyorlardı kendi kendilerine, ancak hocanın bir bildiği vardı elbet.

Uzatmalar da, golsüz eşitlikle sona ermişti. Şimdi sıra, penaltılardaydı. Bu süreçte hoca, yine oyuncu değişikliği yapmamış ve herkesin tepkisini toplamıştı. Öyle ya, takım yorgunluktan ölmekteyken, bu hakkı kullanmamak nedendi? Bu, akıl kârı bir şey değildi.

Penaltı atışları öncesi, takımlar dinleniyorlardı. Kimin, hangi penaltıyı atacağı zaten belliydi... Heyecan doruktaydı. Herkes nefesini tutmuş, penaltı atışlarını bekliyordu. Her iki takımında oyuncularını, çok heyecanlıydı.

Bütün bunlar olurken, Yiğit de yedek klubesinde, heyecanla atışları bekliyordu. İşte tam bu sırada, hoca geldi yanına:

- Yiğit.

-Efendim hocam.

-Hayatındaki, en büyük hayalin neydi senin?

-Kaleci olup, takımım için maç kurtarmak hocam?

-Yiğit, sana bir şey söyleyeyim mi?

-Buyrun hocam.

-Hayaline kavuşuyorsun Yiğit. Haydi, hazırlan oyuna giriyorsun.

Yiğit, şaşkındı. Öylece kalakaldı. İnanmadı tabi haliyle. Hocası şaka yapıyor sandı.

-Çok şakacısın hocam.

-Böyle ciddi bir durumda, ne şakası. Haydi hazırlan. Oyuna giriyorsun.

Hocanın şakası yoktu. Yiğit’i ciddi ciddi oyuna sokacaktı, fakat bu nasıl olacaktı? Görme engelli biri, böylesine ciddi bir ortamda; nasıl kalecilik yapabilirdi? Bu bir antrenman maçı değildi ki. Hepsini yiyebilirdi... Yiğit ancak, şutu çeken kişi, topu atacağı tarafı önceden söylerse kurtarış yapabilmekteydi. Burada, rakip futbolcu topu nereye atacağını, söyleyecek değildi ya... Bu iş imkansız gibiydi; ancak hoca çok kararlıydı.

-Yapabilirsin Yiğit. Sana güveniyorum. Sen yıllardır, kaleci olarak maç kurtarmayı istemiyor muydun? İşte sana fırsat. Haydi Yiğit, gerçekleştirebilirsin bu hayalini.

-Ama hocam ben... Benim durumum malum.

-Sadece iste Yiğit, yapabilirsin.

Yiğit’in kalbi, güm güm atmaktaydı. Yıllardır kurduğu hayali, şimdi önüne gelmişti. Hocası gayet ciddiydi; ama bu nasıl olabilirdi? Yiğit, hiçbir şey göremiyordu. Penaltıların hepsini yemesi kaçınılmazdı. Ara sıra antrenman yaparken, topun atılacağı tarafı bilirse, güzel kurtarışlar yapabiliyordu; ama bu maç antrenman maçı değildi... Bu iş imkansızdı; fakat hoca da çok ısrarcıydı. Bu büyük riski, hiç düşünmeden göz almıştı... Yiğit’in, bir karar vermesi gerekiyordu. Düşünüyordu Yiğit, ne yapsam diye...

Tabela kalktı az sonra. Herkes şaşkındı. Ne değişikliydi bu, bu saatten sonra; fakat esas şaşkınlık şimdi yaşanacaktı. Hakemin, oyuna girecek futbolcunun numarasını gösterdiği anda; esas büyük şaşkınlık yaşanacaktı. Çünkü, o numara; Yiğit’in numarasıydı... Evet, Yiğit kararını vermişti, oyuna girecekti... Görme engelli biri, kaleye geçecekti.

Başta; sahadaki her iki takımın futbolcuları olmak üzere, kenarıdaki teknik ekipler, seyirciler, hakemler, okul yönetimleri herkes şaşkındı bu işe...

Maçın hakemi, ilk başta kabul etmedi bu durumu; ama hoca çok ısrarcıydı. Kurallarda, “görme engelli biri kaleye geçemez” diye, bir madde yoktu. Çünkü, turnuva; özel bir şirketçe düzenleniyordu ve TFF veya UEFA kuralları diye bir şey söz konusu değildi. Kurallarda, engellilerle ilgili bir şey yoktu. Haliyle, hakem de bir şey diyemedi ve çaresizce kabul etti.

Yiğit, soğuk olduğu için şortun içine kalınca şeyler giymişti. Hocanın koluna girerek kaleye doğru yöneldi... Şüphesiz ki hoca, büyük bir sorumluluk üstlenmişti. Eğer yenilirlerse; tüm oklar onun üzerine çevrilecek, bütün olumsuz eleştiriler ona yapılacaktı. Çünkü, resmen okulun geleceğiyle oynuyordu. Kupa giderse, büyük de bir maddi kayıp yaşanacaktı. Hoca, ateşten bir

gömlük giymişti.

Bütün şaşkın bakışlar, Yiğit'in üzerindeydi... Herkes şaşkındı.

Yiğit, inanılmaz heyecanlıydı, ama bir o kadar da inanıyordu bu işi başarabileceğine. İçindeki bütün sesler; "yaparsın Yiğit" diyordu. Yiğit, yapabileceğine canı gönülden inanıyordu.

Zaten dorukta olan maç heyecanı, görme engelli bir kalecinin kaleye geçmesiyle daha da perçinlenmişti...

İlk penaltı, Yiğit'in takımındı. Takımın forveti, topun gerisindeydi. Gerildi, gerildi ve topa vurdu. Top, sağ direktten oyun alanına dönünce, Yiğit'in takımının ilk penaltısı neticesiz kaldı. Yiğit'in takımı üzgün; ama rakip takım mutluydu.

İşte şimdi, o büyük an gelmişti. Rakip takım, penaltıyı atacaktı. Tüm gözler, Yiğit'in üzerindeydi. Penaltıyı atacak futbolcu da şaşkındı. Çünkü, ilk defa böyle birine penaltı atacaktı... İşte o an, Yiğit için büyük bir andı. Kurtarırsa, herşey çok farklı olabilirdi.

Futbolcu, topun gerisine geçti. Gerildi ve topu sağ tarafa doğru vurdu. Tüm gözler topu takip ediyordu ki, topun durduğu son nokta Yiğit'in avuçlarıydı. Yiğit o tarafa atlayarak, topu avcunun içiyle tokatlamıştı.

Herkes şaşkındı. İnanılır gibi değildi. Bu kaleci, bunu nasıl kurtarmıştı? Bu olabilecek bir şey değildi. Herkesin ağzı açık kalmıştı... Yiğit'in bu penaltıyı kurtarması, herkesi şoke etmişti. Şok olmayan, 2 kişi vardı. Biri Yiğit, diğeri ise hocaydı. İkiside, büyük sevinç yaşıyorlardı. Bu kurtariş, inancını katbekat arttırmıştı Yiğit'in.

Herkes şoktaydı; ama maç da devam ediyordu. Sıra, yeniden Yiğit'in takımındaydı. Sağ kanat oyuncusu geldi ve topu sol köşeden ağlara bırakıverdi. Skor 1-0, Yiğitler'in lehineydi... Yiğitler'in takımı mutluydu durumdan, ancak kafalarında halen, Yiğit'in kalede olması vardı. Bu yüzden, kafaları karışıkı.

Şimdi sıra, tekrar rakipteydi. Dolayısıyla gözler, yine Yiğit'in üzerindeydi. Az önceki penaltıyı kurtarmıştı; ama bunu kurtarabilecek miydi? Kimbilir, belkide az önceki tesadüftü... Rakip futbolcu geldi, gerildi ve topu sol tarafa doğru vurdu, fakat o da ne... İmkansız tekerrür etti ve Yiğit yine uzanıp, bu sefer kollarıyla penaltıyı çıkardı... Herkes, yine şaşkındı. Bunun adı konulamazdı.. Bu, olabilir şey değildi. Görme engelli kaleci bunu da kurtarmıştı...

Yiğit, yine müthiş bir sevinç yaşıyordu. İkinciye de kurtarmıştı. Hoca da gülümsüyor; Yiğit'e güvenerek, doğru bir iş yapmış olmanın keyfini sürüyordu. Yiğit'in inancı, daha da artmıştı.

Üçüncü penaltı sırası, Yiğit'in takımındaydı. Sol kanat oyuncusu geldi ve topu sağ köşeye bırakarak, skoru 2-0'a getiren golü attı. Yiğit'in takımı, avantaj sahibiydi. Yiğit'in heyecanı ve inancı gitgide artıyordu.

Üçüncü penaltıları için, rakibin bir başka oyuncusu topun başına geçti. Yine bütün gözler, Yiğit'in üzerindeydi. Rakip futbolcu, topu sağ köşeye vurdu, ancak bu sefer Yiğit'e gerek kalmadı. Çünkü top, direkt dışarı çıktı. Zaten, Yiğit'de o tarafa atlamıştı...

Kader anı, bu andı. Eğer, Yiğit'in takımı golü atarsa, kupa onların olacaktı ve şüphe yok ki, Yiğit maçın kahramanı sayılacaktı... Bir orta saha oyuncusu, topun gerisindeydi. Gerildi ve şutu çekti. Top, yandan dışarı çıktı... Bu, büyük bir hayal kırıklığıydı.

Sıra, diğer takımındaydı. İşte şimdi, Yiğit'in üzerine büyük bir yük binmişti. Bu, gören bir kaleci için bile büyük bir yükü. Çünkü, Yiğit'in takım penaltıyı kaçırınca; rakip takım biraz daha morallenmişti. Bunu atarlarsa, penaltılara yeniden ortak olabilirdi; ama atamazlarsa Yiğit'in takımı şampiyon olacaktı... İşte, bu yüzden Yiğit'e büyük iş düşüyordu.

Penaltının atılacağı bu an, Yiğit'in hayatının dönüm noktasıydı. Bu penaltıyı kurtarabilirse, takıma şampiyonluğu getirecekti.. Yıllardır hayalini kurduğu o başarıya imzasını atacaktı. Büyük bir kahraman olabilmeye, belki de çok az bir zaman kalmıştı.

Rakip futbolcu topun gerisine geçti. Beş adım kadar açıldı. Herkes; "acaba sağ köşeye mi, sol köşeye mi atacak" diye düşünürken; futbolcu "Panenka Penaltısı" denilen ve ortaya vurulan

penaltı vuruşuyla deneyecekti şansını... Top, ortadan kaleye doğru gidecekti... Yiğit, köşelere zıplarsa atışı kurtamayacaktı... Genelde kaleciler; bu atışta, köşelere atlarlar ve yanılırlardı. Acaba Yiğit’de, yanılacak mıydı? Futbolcu geldi ve “Panenka Penaltısı” denilen, vuruşu yaptı... İşte o an; sözün bittiği andı. Gözler toptaydı ve o da ne... Yiğit yerinden hiç kıpırdamadı ve kucağına gelen topu yumruğuyla uzaklaştırdı. Sanki, daha önce topun, ortaya vurulacağını bilmekteydi. Bu tür penaltıyı; bir çok profesyonel kaleci bile, yanılıp sağa sola yattıkları için, kurtaramazlardı.

Topun, Yiğit’in yumruğuyla bulunduğu an; Yiğit için tarifi imkansız bir andı. O anı anlatmaya, lügattaki hiçbir kelime yetmezdi... İçi içine sığmıyordu. Çok sevinçliydi. Görmüyordu ama koşuyordu, sevincinden saha içinde. Bütün takım şaşkınlıkla, sevinç arasında gidip geliyordu... Yiğit de, sevincinden ne yapacağını bilemiyordu.

Hayallerine kavuşmuştu Yiğit. Yıllardır, bir kaleci olarak maç kurtarmayı hayal ederken, beklemediği anda hayalleri gerçek olmuştu. O artık, takımın en büyük kahramanıydı. Hatta sadece takımın değil, turnuvanın da kahramanıydı. Hatta, bütün engellilerin de kahramanıydı. Aslında, bütün gönüllerin kahramanıydı.

Görme engelliydi; kalecilik yapması imkansızdı, penaltıları kurtarması imkansızdı, bu engeliyle kahraman olması imkansızdı. Peki bunu nasıl başarmıştı? Bir görme engelli, nasıl 3 penaltı kurtarabilmişti? Bunun izahı vardı elbette ve işte böyleydi:

Futbolda; bir kalecinin, penaltıyı kurtabilmesi için en önemli etken; rakip futbolcunun topu hangi tarafa atacağını hissetmesiydi. Sağ ve sol, yukarı ve aşağı. Eğer, doğru hissedip edip, o köşeye atarsa; o topu çıkarma olasılığı yüksekti. Yok eğer hislerinde yanılırsa, dünyanın en iyi kalecisi de olsa, penaltıyı kurtarma şansı yoktu. Yiğit, görme engelli olduğu için; hisleri çok kuvvetliydi. Hoca da bunu biliyordu ve bundan yararlanmak istemişti. Yiğit’e penaltılardan önce; “hislerine göre hareket et” demişti. Hisleri gücü olan Yiğit; rakibin topu ne tarafa vuracağını hissetmiş ve topu görmeksizin atlamıştı. Normalde, Yiğit’in topu kurtarabilmesi için; rakibin, “topu atacağı tarafı önceden söylemesi” gerekiyordu. Buradaysa bu işi, Yiğit’in hisleri yapmıştı. Bu hisler; kendini kalecilikle geliştirmesiyle birleşince, ortaya bu zafer çıkmıştı. Özellikle son penaltıda, hislerinin gücü, bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Eğer, başka bir kaleci olsaydı, ortaya atacağını hissetmesi ve dolayısıyla kurtarması zordu.

Yiğit, artık bir kahraman olmuştu. Yüce Yaradan’ın ona verdiği hisler sayesinde bunu başarabilmişti... Takdir-i ilahiydi bunun adı. Yüce Mevla; bir yerden alıp, başka yere vermişti. O artık, bir kahramandı. Tıpkı hayallerindeki gibi...

Şimdi, o diğer bütün engelli arkadaşlarına bir mesaj veriyordu: “ Ne var yani, engelliysek; sonuçta bu hayatta yaşıyor muyuz, evet. O zaman, yılmaycaz ve halimizden şikayet etmiyecz. En büyük engel, ümitsiz yüreklerdir... Her hedefe ulaşmak için engeller vardır. Bizimkisi, bir fazla. Yüce Mevlam; bir yerden aldıysa, başka yere vermiştir. Unutmayın; engellerimiz; aşmaya çalışmazsak, engeldir.”

-SON-